

Sygn. akt III Ca 636/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Agnieszka Skrzekut

Sędzia SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SR del. Maria Tokarz – Polańska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Bankowi (...) w N., A. B., S. C., G. N., Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Nowym Targu, J. K.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 5 października 2012r., sygn. akt I C 246/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego G. N. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III Ca 636/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5.10.2012 r. Sąd Rejonowy w Nowym Targu oddalił powództwo (pkt I sentencji), zasądził od powódki na rzecz pozwanego G. N. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II sentencji).

Sąd Rejonowy wskazał, że poza sporem jest, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Nowym Targu prowadzi postępowanie egzekucyjne w sprawach oznaczonych Km 750/11, Km 700/10, Km 1183/10, Km 1473/10, Km 553/10, Km 157/10, w których dłużnikiem jest J. K.. W toku postępowań egzekucyjnych w dniu 9.07.2011 r. dokonał zajęcia ruchomości, które stanowiły wyposażenie pensjonatu (...) znajdującego się w R. przy ul. (...). W dniu 3.01.2011 r. dłużnik J. K. podpisał z powódką R. M. porozumienie w sprawie zapłaty wynagrodzenia za pracę na mocy, którego powódka miała odkupić od spółki wyposażenie pokoi oraz kuchni za kwotę 37.659, 96 zł brutto. W porozumieniu zapisano, że do czasu wydzierżawienia przez R. M. innego pensjonatu meble będą pozostawione w dotychczasowym miejscu. Podpisujące to porozumienie strony nie wskazały okresu czasu, którego dotyczy zaległe wynagrodzenie.

W tej samej dacie została wystawiona faktura oznaczona nr (...) na kwotę 37.659, 55 zł brutto na podstawie, której powódka stała się nabywcą zastawu mebli hotelowych nr (...), altanki azurowej, mebli kuchennych i wyposażenie kuchni i kompletu wypoczynkowego ze skóry. Do faktury nie dołączono zestawienia, z którego by wynikał konkretny rodzaj mebli, które miała nabyć powódka. Powódka posiadała w dacie zajęcia ruchomości, zameldowanie w R. przy ul. (...).

W budynku pensjonatu (...) poza powódką mieszkał również pozwany.

Z nieformalnego związku stron w dniu (...) urodziła się córka A., którą wychowują oboje rodzice z tym, że pozostaje ona również na utrzymaniu J. K..

Sąd Rejonowy powołał się na art. 841 § 1 k.p.c., art. 83 § 1 k.c. , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2002 r., V CKN 1547/00 i wskazał, iż złożone przez powódkę R. M. i dłużnika J. K. oświadczenie woli w piśmie nazwanym porozumieniem w sprawie wypłaty wynagrodzenia za pracę z dnia 3.01.2011 r. są oświadczeniami pozornymi, które w rzeczywistości nie miały wywołać tych skutków prawnych jakie normalnie z takich oświadczeń wypływają, przy czym zarówno powódka, jak i pozwany J. K. zgodzili się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów w celu uniemożliwienia prowadzenia egzekucji z ruchomości znajdujących się w pensjonacie (...) położnym w R. przy ul. (...). Skoro(...)sp. z o.o. nie prowadziła w 2010 r. żadnej działalności, brak jest podstaw do przyjęcia, iż była kontynuowana nadal zawarta umowa o pracę ze spółką (...) przez powódkę w charakterze kierownika ds. gastronomii.

Celem składanych przez powódkę i pozwanego J. K. oświadczeń nie było faktyczne przeniesienie własności ruchomości na rzecz powódki a jedynie upozorowanie tej czynności. Pozwany twierdził, że powódka zamieszkuje przy ul. (...), jednakże nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że jest tam zameldowana i faktycznie tam mieszka, natomiast z dołączonego do akt sprawy poświadczenia zameldowania a także adresu wskazanego w pozwie przez samą powódkę wynika, że jest ona zameldowana w R. przy ul. (...). Skoro czynność prawna pozorna jest dotknięta nieważnością i nie wywołuje ona skutków prawnych od początku to czyni żądanie powódki bezzasadnym. Nie wykazała ona by czynności zdziałane przez Komornika sądowego naruszały jej prawa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez powódkę apelacją, w której zarzuciła naruszenie:

- art. 83 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż porozumienie z dnia 3.01.2011 r. było zawarte dla pozorów w celu uniemożliwienia prowadzenia egzekucji z ruchomości znajdujących się w pensjonacie (...) podczas gdy porozumienie to nie miało cech pozorności, a zawarte zostało w celu odzyskania przez powódkę wynagrodzenia, które nie było jej wypłacane,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie wzięcie pod uwagę i nie odniesienie się do faktu, na który to wielokrotnie wskazywał w pismach procesowych, a także na rozprawach pełnomocnik powódki, iż przedmiotowe ruchomości, których powódka żąda zwolnienia spod egzekucji, są własnością spółki (...) sp z o.o., nie zaś J. K.,

- art. 233 § 1 k.c. przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyprowadzenie wniosków z niego nie wynikających, nie nadających się pogodzić z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co skutkowało poczynieniem błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych w postaci przyjęcia, że:

- skoro powódka pozostawała w stałych relacjach z pozwanym J. K. oraz ponieważ w 2010 r. spółka (...) sp z o.o. nie prowadziła działalności gospodarczej – jej stanowisko pracy było fikcyjne,

- czynności podejmowane przez Komornika nie naruszały praw powódki, podczas gdy Komornik zajął i chciał doprowadzić do licytacji ruchomości będących jej własnością , a tym samym pozbawić ją własności tych ruchomości,

- powódka nie miała interesu w nabyciu ruchomości w postaci wyposażenia pensjonatu (...), a czynność przenosząca na nią własność tych rzeczy była pozorna, podczas gdy powódka w obawie o niemożliwość zaspokojenia swoich roszczeń w postaci wynagrodzenia za pracę wolała stać się właścicielem ruchomości, niż posiadać jedynie wierzytelność w stosunku do spółki (...) sp z o.o.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie powództwa w całości, zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zarzuty w niej podniesione są niezasadne. Nie zachodzą również uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod rozważę z urzędu, a skutkiem których byłyby nieważność postępowania.

Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w całości akceptuje te ustalenia, albowiem jednoznacznie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Również ocena prawna stanu faktycznego sprawy w pełni zasługuje na aprobatę.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.c. przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego.

Apelacja w znacznej części stanowi polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, która nie może odnieść zamierzonego skutku. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji są konsekwencją dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów, która nie należy do stron, ale do wyłącznej kompetencji sądu orzekającego. Skuteczne postawienie przez apelującą zarzutu wadliwej i nieprawidłowej, a w konsekwencji dowolnej oceny dowodów wymagałoby wykazania, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom oceny dowodów objętych treścią art. 233 § 1 k.p.c., wskazania realnych przyczyn, dla których ocena Sądu nie spełnia wymogów tego przepisu. W uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przedstawił fakty, które uznał za udowodnione, wskazał dowody na których się oparł, dokonał oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Z materiału dowodowego sprawy sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a zatem ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi zostać zaakceptowana.

Apelująca zarzucając dowolną ocenę dowodów i chcąc w ten sposób przedstawić swoją wersję zdarzeń jako najbardziej wiarygodną nie zauważa, iż w sprawie jedynymi dowodami są zeznania pozwanego J. K. i powódki i brak jest innych dowodów uwiarygadniających wersję powódki, która to wersja w świetle zasad doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy uzasadnił dlaczego uznał, iż zamiarem powódki było spowolnienie bądź udaremnienie egzekucji komorniczej. Sąd Rejonowy bardzo dokładnie wyartykułował przyczyny zachowania powódki.

Po pierwsze Sąd Rejonowy wskazał, iż (...) sp. z o.o. w 2010 r. nie prowadziła żadnej działalności, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, iż była kontynuowana, zawarta już wcześniej, umowa o pracę ze spółką (...) przez powódkę w charakterze kierownika ds. gastronomi. Wniosek Sądu Rejonowego jest logiczny albowiem mało jest prawdopodobne, w świetle zasad doświadczenia życiowego, aby spółka przeciwko której już w 2009 r. było wszczęte postępowanie egzekucyjne, zaprzestając działalności gospodarczej w 2010 r. – jak to twierdził pozwany, z uwagi na trudną sytuację majątkową, zatrudniała dodatkowo na umowę o pracę, wyżej wymienioną, zaciągając tym samym „dodatkowy dług” w postaci należnego jej wynagrodzenia. Zwłaszcza, że twierdzenie pozwanego, iż powódka była jedynym pracownikiem pozwanego stoi w opozycji z treścią listy płac (k.98), z której wynika, że pracownikiem spółki był również M. P..

Po wtóre Sąd Rejonowy podał, iż brak jest logicznego powodu dla którego powódka posiadająca wszystkie udziały w spółce (...) miałyby podejmować czynności odkupienia rzeczy należących do Spółki przy posiadaniu w niej wszystkich udziałów.

Odnosząc się do zeznań powódki to stwierdzić należy, iż powódka zeznawała ogólnie, wymijająco i w świetle powyższych zasad objętych treścią art. 233 k.p.c. jej zeznania nie zasługiwały na uwzględnienie. Mało jest prawdopodobne, aby powódka posiadająca wszystkie udziały w spółce (...), składając zeznania, kompletnie nie orientowała się, jakie udziały posiada w tej spółce. W świetle zasad doświadczenia życiowego, niewiarygodne jest aby ktokolwiek zainwestował w spółce nabywając wszystkie udziały, starał się w niej o pracę i jednocześnie miał płytkie

informacje na jej temat. Skoro powódka twierdziła, iż wolała nabyć ruchomości zamiast mieć wierzytelność przeciwko spółce to tego typu rozumowanie wykazuje, iż poruszana w trakcie składania zeznań tematyka nie powinna być dla niej obca. Dodatkowo mając na względzie, iż J. K. jest ojcem dziecka powódki, zaś pisma kierowane przez powódkę do Prezesa (...) sp z o.o. w osobie wyżej wymienionego były bardzo ogólne to słuszny jest wniosek, iż relacje powódki i pozwanego nie były na tyle oficjalne aby wersja Sądu Rejonowego o pozorności czynności prawnej z dnia 3.01.2011 r. była mylna.

Ustalenie, iż czynności podejmowane przez Komornika nie naruszały praw powódki ma uzasadnienie logiczne i prawne gdyż przy przyjęciu, iż powyższa czynność prawna była pozorna a zatem nieważna to jako nie wywołująca żadnych skutków prawnych nie była brana pod uwagę przez Komornika Sądowego.

Chybiony jest zarzut, iż przedmiotowe ruchomości, których powódka żąda zwolnienia spod egzekucji, są własnością spółki (...) sp z o.o., nie zaś J. K.. Po ustaleniu, iż czynność prawna powódki była pozorna, nie wywołująca skutków prawnych a co za tym idzie powódka w istocie nie nabyła żadnych ruchomości to jej powództwo o zwolnienie przedmiotów spod egzekucji była bezzasadne. Tym samym powyższy zarzut nie może odnieść zamierzonego skutku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

(...)